

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 309/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-18Csp/62/2020 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 452/2024-25 z 11. decembra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **nevýhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. I. ÚS 309/2026-17 z 22. mája 2026 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú mu 14. mája 2026, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-18Csp/62/2020 [konanie vedené pôvodne pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 18Csp/62/2020, (ďalej len „napadnuté konanie“)]. Tiež žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 9 000 eur a náhradu trov konania.

2. Napadnuté konanie už raz bolo predmetom posúdenia ústavným súdom, keď nálezom č. k. II. ÚS 452/2024-25 z 11. decembra 2024 (právoplatným 27. decembra 2024, pozn.) ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom mestského súdu v napadnutom konaní, mestskému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie 500 eur a náhradu trov konania.

3. Z obsahu opakovane podanej ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v napadnutom konaní vedenom mestským súdom o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere proti žalovanej COFIDIS, a.s. Napadnuté konanie začalo podaním žaloby 3. augusta 2020, v ktorom mestský súd rozhodol rozsudkom č. k. B1-18Csp/62/2020-188 z 27. septembra 2024 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Predmetný rozsudok sťažovateľka napadla 6. novembra 2024 odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7CoCsp/8/2025-306 zo 17. decembra 2025 tak, že rozsudok súdu prvej inštalácie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd vytkol napadnutému rozsudku viaceré vady, najmä nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie, nekritické prevzatie argumentácie žalovaného, nevykonanie potrebného dokazovania a nesprávneho právneho posúdenia. Po vrátení veci odvolacím súdom a zaslaní vyjadrení oboch sporových strán mestský súd nariadil pojednávanie na 15. máj 2026, na ktorom vo veci meritórne rozhodol v prospech sťažovateľky. Opakujúc chronologický postup mestského súdu od podania žaloby a poukazujúc na zrušujúce uznesenie krajského súdu, sťažovateľka považuje postup mestského súdu v tomto konaní za nesústredený a neefektívny s poukazom na celkovú dĺžku konania takmer 6 rokov bez právoplatného skončenia veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Podstatou sťažnostnej argumentácie je námietka nečinnosti a najmä nesústredeného postupu mestského súdu premietnutej do kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu a vráteniu veci na nové konanie. Sťažovateľka primárne namieta postup mestského súdu v období po právoplatnosti nálezu č. k. II. ÚS 452/2024-25 z 11. decembra 2024, avšak žiada, aby ústavný súd zohľadnil pri posudzovaní veci aj obdobie pred vydaním predmetného nálezu.

5. Napriek formulovanému príkazu konať bez zbytočných prieťahov mestský súd nedospel k právoplatnému skončeniu veci, v ktorej ide o spotrebiteľský spor, kde sťažovateľka vystupuje v pozícii slabšej strany. Tvrdí, že jej právna neistota naďalej pretrváva, zvyšujú sa jej náklady na vedenie súdneho sporu. Definitívne vyriešenie sporu je pre ňu významné z hľadiska jeho predmetu, pretože ju dlhodobé vedenie konania stresuje po finančnej aj psychickej stránke.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

6. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/385/2026 z 2. júna 2026 k obsahu ústavnej sťažnosti, o ktoré ho ústavný súd požiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pripojac chronologický prehľad realizovaných procesných úkonov v posudzovanom období a stanovisko zákonného sudcu, uviedol,

že od vydania ostatného nálezu ústavného súdu bol postup mestského súdu plynulý a v súlade s príslušnými predpismi, ako aj v súlade so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania. Zdanlivú nečinnosť súdu mohla navodiť skutočnosť, ktorou bola objektívna okolnosť ovplyvňujúca chod súdu, a to sťahovanie budovy mestského súdu do nového sídla v období od februára 2026, ktoré si vyžiadalo rozsiahle organizačné a technické zabezpečenie presunu súdnej agendy a spisového materiálu.

6.1. Zákonný sudca poukázal na to, že súdny spis sa nachádzal od 26. marca 2025 na krajskom súde, ktorý rozhodoval o podanom odvolaní sťažovateľky proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. B1-18Csp/62/2020-188 z 27. septembra 2025. Po vrátení súdneho spisu 7. januára 2026 spolu so zrušujúcim uznesením krajského súdu č. k. 7CoCsp/8/2025-306 zo 17. decembra 2025 súd bezodkladne doručil uznesenie stranám sporu a v zmysle inštrukcií odvolacieho súdu realizoval ďalšie potrebné úkony pred nariadením pojednávania, ktoré 1. apríla 2026 nariadil na 15. máj 2026. Na tomto pojednávaní mestský súd vyhlásil rozsudok. Skutočnosti o riadnom konaní súdu a vykonávaných úkonoch boli žalobkyni známe, keď boli obsahom vyjadrenia zákonného sudcu k jej sťažnosti, ktorou v danom období žiadala o prešetrenie priesťahov a prípadné zabezpečenie adekvátnej nápravy. Osobitne poukázal na to, že ústavná sťažnosť je datovaná 14. mája 2026, teda deň pred nariadeným pojednávaním, čo naznačuje jej účelové podanie bez reálneho opodstatnenia. Okrem nedôvodnosti požiadavky zohľadniť predchádzajúce obdobie (pred právoplatnosťou predchádzajúceho nálezu, pozn.) zákonný sudca poukázal na zjavnú neprimeranosť požadovaného finančného zadostučinenia 9 000 eur, ktoré nezodpovedá nárokom žalobkyne. Odkázal pritom aj na svoje vyjadrenie k predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (sp. zn. 1SrV/716/2024 z 15. októbra 2024, pozn.).

7. Ústavný súd nevyhodnotil ako nevyhnutné doručiť sťažovateľke vyjadrenie mestského súdu na repliku, keďže nepopiera sťažovateľkou tvrdené skutkové okolnosti prejednávanej veci a obsahuje najmä popis jednotlivých procesných úkonov známych zo súdneho spisu aj sťažovateľke.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Keďže na základe podaní účastníkov konania a ostatného spisového materiálu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, ústavný súd upustil od ústneho pojednávania (§ 58 ods. 3 zákon o ústavnom súde).

9. Predmetom posúdenia ústavného súdu bol v tomto prípade sťažovateľkou namietaný postup mestského súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných priesťahov, a to v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 452/2024-25 z 11. decembra 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. decembra 2024 (ďalej len „posudzované obdobie“). Ústavný súd nepristúpil k prieskumu priesťahov v zmysle požiadavky sťažovateľky v časovom období od podania žaloby do vydania prvého nálezu (k tomu bližšie bod 4 odôvodnenia tohto nálezu), keďže tieto boli ústavným súdom identifikované v jeho predchádzajúcom rozhodnutí (k tom bližšie bod 2 odôvodnenia tohto nálezu).

10. Ústavný súd opätovne pripomína, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ

ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/202) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

11. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku zo 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

12. Reflektujúc skutočnosť, že uvedené kritériá zohľadnil a analyzoval pri svojom rozhodovaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (body 11 až 14 odôvodnenia nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 452/2024-25 z 11. decembra 2024), ústavný súd konštatuje, že samotný časový úsek od právoplatnosti predošlého nálezu (1 rok a 6 mesiacov) len okrajovo naznačuje existenciu možnosti opätovne vysloviť porušenie práv sťažovateľky zbytočnými prietahmi. Takýto záver však je vyvrátený po dôslednom rozbere procesných úkonov súdu v posudzovanom období, a to aj napriek kasačnému rozhodnutiu krajského súdu (uznesenie č. k. 7CoCsp/8/2025-306 zo 17. decembra 2025), ktoré by mohlo signalizovať neefektívnosť postupu mestského súdu.

13. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a ostatného spisového materiálu zistil, že v posudzovanom období sa súdny spis od 26. marca 2025 do 7. januára 2026 nachádzal na krajskom súde, ktorý rozhodoval o podanom odvolaní sťažovateľky proti rozsudku mestského súdu č. k. B1-18Csp/62/2020-188 z 27. septembra 2025. Po vrátení veci na ďalšie konanie (7. januára 2026) bol postup mestského súdu absolútne plynulý. S prihliadnutím na kasáciu v poradí prvého rozsudku mestský súd správne zvolil prednostný prístup k veci sťažovateľky a v intenciách pokynov odvolacieho súdu realizoval procesné úkony potrebné k nariadeniu pojednávania. Okrem úkonov doručovania uznesenia krajského súdu č. k. 7CoCsp/8/2025-306 zo 17. decembra 2025 stranám sporu 13. januára 2026 vyzval žalovaného na doplnenie presného matematického výpočtu RPMN poskytnutého úveru (vyjadrenie doručené 20. februára 2026) a 26. marca 2026 požiadal Národnú banku Slovenska o overenie správnosti daného výpočtu (odpoveď doručená 17. apríla 2026). Na pojednávaní 15. mája 2026 rozhodol rozsudkom č. k. B1-18Csp/62/2020-376, ktorým určil, že úver poskytnutý sťažovateľke je bezúročný a bez poplatkov (výrok I), určil neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky (výrok II) a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok III). Písomné vyhotovenie rozsudku bolo expedované stranám sporu 15. júna 2026 (č. l. 380 súdneho spisu).

14. Aj pri pripustení určitého prvku neefektívnosti v rozhodovaní mestského súdu z dôvodu zrušenia jeho prvého rozsudku na podklade sťažovateľkou podaného odvolania prípadný zbytočný prietah v súčasnosti nemá sám osebe sťažovateľkou tvrdenú intenzitu. Podanie odvolania a s tým objektívne spojené predĺženie napadnutého konania nemožno pričítať na ťarchu sťažovateľky,

ale ani výhradne mestskému súdu. V tomto prípade je žiaduce zohľadniť, že adekvátnu nápravu nepriaznivého stavu (vrátenie veci odvolacím súdom na nové konanie) mestský súd dosiahol do štyroch mesiacov od vrátenia súdneho spisu a vec sťažovateľky meritórne rozhodol na jedinom uskutočnenom pojednávaní. Správne zvoleným postupom a prípravou pojednávania venoval veci sťažovateľky zvýšenú pozornosť, rešpektoval závery rozhodnutia odvolacieho súdu, čím naplnil požiadavku rýchlosti a hospodárnosti konania.

15. Po vyhodnotení všetkých zistených skutočností z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nie je možné vyhovieť.

16. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou opakovane dáva na zreteľ, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený alebo ústavnej sťažnosti nevyhoví (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04, I. ÚS 240/2023).

17. Ústavný súd tiež stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietahov nemožno numericky presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, v ktorej by mala byť tá-ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNaU 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNaU 18/98)]. Podľa názoru ústavného súdu aj keď napadnuté konanie bolo predĺžené v dôsledku rozhodovania krajského súdu o podanom odvolaní sťažovateľky a ako celok nie je doteraz právoplatne skončené, nemožno v ňom v rámci posudzovaného obdobia na strane mestského súdu konštatovať neodôvodnené prietahy ani neprimeranú dĺžku konania.

18. Závery ústavného súdu nie je spôsobilá zvrátiť ani argumentácia sťažovateľky v rovine všeobecného tvrdenia o neschopnosti mestského súdu dospieť k právoplatnému skončeniu veci a ani ňou prezentovaná právna neistota, ktorú vníma najmä vo zvýšených nákladoch na právne zastúpenie v súdnom spore (k tomu bližšie bod 5 odôvodnenia tohto nálezu). Tá je objektívne oslabená predmetom napadnutého konania, ktorým je určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, pričom hodnota sporu je približne 3 500 eur. Bez zaujímavosti nie je ani okolnosť, že sťažovateľka svoju druhú ústavnú sťažnosť podala jeden deň pred nariadeným termínom pojednávania, o ktorom pri zachovaní lehoty na jeho prípravu musela vedieť vopred najmenej päť dní (§ 178 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ako priamo vyplýva zo zápisnice o pojednávaniach z 15. mája 2026, poskytnutej mestským súdom, pričom chronológia ňou popísaných procesných úkonov končí 17. apríla 2026, keď podala repliku k vyjadreniu žalovanej (bod 26 ústavnej sťažnosti). Sťažovateľka tak zamlčala údaje podstatné pre posúdenie veci ústavným súdom.

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah

v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

20. Komplexným posúdením veci ústavný súd uzatvára, že s'ťažovateľkou namietaná nečinnosť a nesústredenosť v postupe mestského súdu v posudzovanom období svojou intenzitou nenapĺňa požiadavku závažnosti do takej miery, aby táto dosiahla ústavnoprávny rozmer. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky nie je možné vyhovieť (bod 1 výrok tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu